

Pavel, duhul lumii și vorbirea duhovnicească

Vineri, 1 decembrie 2006

Gili Cârstea

Scriind credincioșilor din Corint, Pavel spune că taina lui Dumnezeu nu poate fi predicată după standardele înțelepciunii acestui veac, și prin urmare nu este cazul să alergăm după doctorate pe la universitățile lumii spre a o putea înțelege. Înțelepciunea lumii nu poate fi de niciun ajutor celor care caută să înțeleagă taina lui Dumnezeu.

“Totuși ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți, este o înțelepciune; dar nu a veacului acestuia, nici a fruntașilor veacului acestuia, care vor fi nimicțiți” (1 Cor 2:6).

El continuă să explice bisericii calea corectă prin care se poate ajunge la înțelepciunea autentică:

“Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuintând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești. Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește” (2:12-14).

Pavel vorbește aici dintr-o profundă experiență personală. Ca un onorat și foarte promițător membru al Sinedriului, el obținuse toate diplomele pe care le putea oferi învățământul superior al vremii lui. Educația înaltă, împletită cu un mod de viață aproape fanatic, îl adusese la desăvârșirea pe care o cerea legea. A urmat apoi drumul Damascului, și a înțeles că ceea ce avusese el până atunci nu fusese decât duhul lumii, în contrast marcant cu Duhul lui Dumnezeu.

Astfel a reușit să înțeleagă că despre lucrurile lui Dumnezeu nu se poate vorbi “cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească.” A vorbi despre lucrurile lui Dumnezeu folosind limbajul înțelepciunii omenești nu poate duce decât la evlavie fără putere, o religie a formelor, ceremoniilor și ritualurilor. Din acest motiv, ori de câte ori Dumnezeu a dorit să vorbească poporului Său despre viața lor religioasă, a ieșit război. Omul religios, care folosește limbajul înțelepciunii omenești, nu “primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu,”

deoarece ele “sunt o nebunie.” Atunci când omul firesc este confruntat cu lucrurile lui Dumnezeu, este normal ca el să se împotrivescă, deoarece nu le poate înțelege.

Tulburător, Pavel explică fraților din Corint că el nu a putut să le vorbească despre taina evlaviei din cauza faptului că ei nu erau pregătiți să o înțeleagă:

“Cât despre mine, fraților, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovnicești, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumești, ca unor prunci în Hristos. V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteați suferi; și nici acum chiar nu le puteți suferi, pentru că tot lumești sunteți” (1 Cor 3:1-3).

Dacă nu le-a putut vorbi ca unor oameni duhovnicești, aceasta înseamnă că lucrările lui nu descoperă decât într-o slabă măsură adevărurile înțelepciunii lui Dumnezeu descoperite în Hristos, și aceasta nu pentru că Dumnezeu nu dorea să le împartă cu ei, ci din cauza faptului că audiența Sa era lumească, firească, și deci incapabilă să le aprecieze. Spunând: “A trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumești,” Pavel descoperă un adevăr cutremurător, acela că el abia a atins la suprafață adevărurile împărăției lui Dumnezeu. Constrâns să vorbească unor oameni lumești, scrierile lui conțin mai mult “lapte” decât “bucate tari.”

Ce înseamnă aceasta pentru noi? Înseamnă că “mai este multă lumină care trebuie să strălucească din Legea lui Dumnezeu și din evanghelia neprihăririi. Această solie, înțeleasă în adevăratul ei caracter, și proclamată prin Duhul, va lumina pământul cu slava ei” (Ms 15, 1888). Acestea sunt cuvintele îngerului lui Dumnezeu, adresate sorei White în timpul sesiunii de la Minneapolis.

Când spune “această solie,” îngerul Domnului vorbește despre solia neprihăririi lui Hristos, care începuse să răsune la Minneapolis. Pavel nu a făcut decât să traseze vag drumul pe care va înainta lumina aceasta multă care trebuie să strălucească din lege și din vestea bună a neprihăririi.

Avertizând că “bucatele tari” se află în cuvântul despre neprihănire (Evr 5:13-14), apostolul stabilește criteriile după care se va putea recunoaște lumina și drumul pe care va înainta ea:

- Taina lui Dumnezeu este “Hristos în voi” (Col 1:26-27).
- Criteriul care diferențiază pe cei lumești de cei spirituali este locuirea Duhului Sfânt în templul inimii (Rom 8:9).
- Omul este creat ca o locuință a lui Dumnezeu, iar scopul Său în planul de mântuire nu poate fi atins până când biserica nu înțelege acest lucru (1 Cor 3:16; 1 Cor 6:19; 2 Cor 6:16; Ef 2:22; vezi și DA 161).

Să nu tragem concluzia eronată că lipsa de spiritualitate care-l făcea pe Pavel să vorbească lumește era doar o maladie a corintenilor. Biserica din Roma era și ea afectată: “Vorbesc omenește, din pricina neputinței firii voastre pământești” (Rom 6:19). La fel cu biserica de la Ierusalim: “Asupra celor de mai sus avem multe de zis, și lucruri grele de tâlcuit; fiindcă v-ați făcut greoi la pricepere. În adevăr, voi care de mult trebuia să fiți

învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Și oricine nu se hrănește decât cu lapte, nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc” (Evr 5:11-14).

Cincizecimea fusese ocazia de aur ca biserica să înțeleagă, și apoi să predice, taina lui Dumnezeu descoperită în Hristos, iar acum descoperită chiar în ei, căci Duhul lui Dumnezeu coborâse peste ei și dorea să-și facă locuința deplin în ei. Dar biserica din Efes și-a pierdut dragostea dintâi. Pierzând dragostea dintâi, biserica apostolică a lăsat o grea moștenire generațiilor următoare: A lăsat ascunse și neînțelese adevăruri mari, care ar fi trebuit să strălucească la cincizecime în toată puritatea lor (FCE 473).

Pavel a fost trimis să descopere aceste adevăruri, dar s-a lovit de zidul de granit al limbajului produs de înțelepciunea omenească. El a recunoscut că este obligat să vorbească firește, deoarece audiența era firească și nu putea pricepe lucrurile spirituale. Această situație plasează biserica de astăzi într-o poziție tare incomodă. Insistând că dorim să stăm la “sola Scriptura,” noi recunoaștem de fapt că suntem firești, lumești, și avem nevoie de laptele cu care Pavel a hrănit biserica acum 2000 de ani. Aceasta spune indirect lui Dumnezeu că nu avem nevoie de lumina multă despre care vorbea îngerul în 1888. “Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic” înseamnă că nu avem nevoie de nicio lumină cu privire la taina lui Dumnezeu, iar biserica trebuie să se mulțumească cu învățăturile începătoare ale credinței.

Deși îngerul bisericii este mulțumit, Dumnezeu are alte planuri pentru poporul Său. Ei au nevoie urgentă să înțeleagă adevărurile ascunse din ziua cincizecimii, ceea ce ne obligă să ne punem cu seriozitate anumite întrebări:

- Dacă în 1888 îngerul a grăit adevărul, unde este lumina multă care urma să strălucească după 1888? Unde sunt străjerii credincioși care descoperă adevărurile “mari și glorioase” care au rămas ascunse și neînțelese din ziua cincizecimii?

- Unde sunt ambasadorii lui Hristos care descoperă adevăruri prețioase, ascunse sub gunoiul erorilor, și le comunică poporului lui Dumnezeu? Din ce cauză “Domnul, neprihănirea noastră” nu a ajuns încă “singurul subiect” care ar trebui să predomine în biserică?

- Dacă solia neprihănirii lui Hristos trebuie dusă “de la un capăt la altul al pământului,” de ce este ea socotită și tratată ca un foc străin tocmai în poporul căruia i-a fost trimisă?

- Deoarece solia îngerului al treilea este “cu adevărat” solia trimisă acestui popor în 1888, iar ea are – așa cum ni s-a spus – o strânsă legătură cu sanctuarul, unde este slava crescândă a acestei solii în acest context? Unde este înțelegerea mai profundă a adevărului adventist despre sanctuar?

Acestea ar trebui să fie preocupările celor ce speră că într-o zi vor străluci “ca stelele,” deoarece au învățat pe mulți să umble în neprihănire.